

Arrest

nr. 273 506 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2021 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.05.2021 werd ingediend door :

Z., E. (R.R.: [...])
nationaliteit: Onbepaald
geboren te C. op [...]1959
ook gekend als:
E. M. Z., A. L
Geboren op [...]1959
Nationaliteit: Egypte
adres: [...] GENT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont dat betrokkene op 03.08.1998 aangehouden wordt en op 04.08.1998 onder aanhoudingsmandaat geplaatst word. Op 02.02.1999 wordt betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.06.1999 wordt betrokkene opnieuw aangehouden maar op 09.07.1999 wordt betrokkene nogmaals vrijgesteld uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24.05.2001 wordt betrokkene opnieuw opgesloten in de gevangenis. Op 08.05.2003 betekent betrokkene een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, geldig tot 27.04.2013. Op 18.04.2007 dient betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9.3. Deze aanvraag wordt geweigerd op 14.01.2008. Op 25.08.2008 dient betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9bis. Deze aanvraag wordt geweigerd op 11.05.2009. Betrokkene betekent een bevel om het grondgebied te verlaten op 05.07.2009 en op 18.09.2009 telkens naar aanleiding van een administratieve controle. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 30.10.2009, wordt zonder voorwerp afgesloten op 04.05.2011. Op 05.09.2012 dient betrokkene een asielaanvraag die negatief wordt afgesloten op 03.03.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en een uitsluiting van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbewistingen. Betrokkene betekent een bevel om het grondgebied te verlaten op 22.04.2021. Op 27.05.2021 wordt betrokkene overgebracht naar het repatriëringscentrum 127BIS te Steenokkerzeel in afwachting van zijn repatriëring. Op 14.06.2021 wordt hij echter vrijgesteld uit dit centrum om medische redenen. Uit het strafregister van betrokkene blijkt dat hij op 28.10.1998 door het Hof van Beroep te Brussel wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaren met uitstel vijf jaar behalve de voorlopige hechtenis en dit voor verkrachting op een meerderjarige, voorafgegaan door lichamelijke foltering of opsluiting. Op 02.01.2001 wordt betrokkene door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar voor verkrachting op een meerderjarige, voorafgegaan door lichamelijke foltering of opsluiting. Betrokkene zit hiervoor in de gevangenis van 24.05.2001 tot 15.05.2005. Op 22.03.2011 wordt betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en tot een gevangenisstraf van twee maanden voor onwettig binnenkomen in het Rijk. We stellen dus vast dat betrokkene reeds drie maal veroordeeld werd en dit voor zeer ernstige feiten van openbare orde met een totale gevangenisstraf van zes jaar en acht maanden. Omwille van deze herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Het persoonlijke gedrag van betrokkene vormt een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. We benadrukken dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er een reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien het feit dat betrokkene zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waarbij hij verwijst naar het feit dat hij sinds 1994 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan 27 jaar in België zou wonen, dat zijn asielpcedure langer dan negen jaar geduurd heeft, dat hij erkend werd als staatloze, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering en dat hij momenteel uitkeringsgerechtigd volledig werkloos

zou zijn na een arbeidsverleden van vijftien jaar. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM, evenals op artikels 4, 7, 15 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, op artikel 3 EVRM, op de coronarestricties, op artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, op artikel 6 van het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest en op het vertrouwensbeginsel.

Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Zoals blijkt uit bovenstaande werd betrokkene reeds drie maal veroordeeld waarvan twee maal voor zeer ernstige inbreuken en voor een totale gevangenisstraf van zes jaar en acht maanden. De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. Het hof van beroep te Gent achtte de aan betrokkene ten laste gelegde feiten bewezen en oordeelde dat het verder geen betoog hoefde en dat het gaat om bijzonder ernstig crimineel gedrag waarbij hij in het bijzonder geen enkel respect opbrengt voor de fysieke integriteit van zijn vrouwelijke medeburgers. Bovendien werd hij reeds eerder voor gelijkaardige feiten veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel. Uit het vonnis van het Hof van Beroep te Brussel blijkt dat hij het slachtoffer dwong tot seksueel contact waarbij zij vreesde voor haar leven, hetgeen haar ertoe aanzette haar verzet op te geven. Bij zijn veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde bevindt betrokkene zich bovendien in staat van wettelijke herhaling en kan hij geen enkele gunstmaatregel meer genieten. Het feit dat betrokkene deze feiten pleegde in 1995 en 1998 doet niets af aan de ernst van de gepleegde feiten en aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van verstand zich schuldig heeft gemaakt aan verkrachting met geweld en met voorafgaande lichamelijke foltering. Zijn gedrag van nu weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten. De zwaarheid van de gepleegde feiten blijkt eveneens uit het feit dat betrokkene op 08.05.2003 een Ministerieel Besluit tot terugwijzing betekende. Dit houdt in dat hij gelast werd het rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren. Echter, onze diensten slaagden er niet om betrokkene te repatriëren omwille van zijn succesvolle misleiding van de Belgische instanties met betrekking tot zijn werkelijke nationaliteit (CGVS dd. 22.01.2020). Pas op 30.08.2017 geeft betrokkene aan dat hij over de Egyptische nationaliteit beschikt en over een Egyptisch paspoort beschikt (CGVS dd. 22.01.2020). De bijzondere ernst van de gepleegde feiten blijkt ook uit de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2020 om betrokkene uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn misdrijven gekwalificeerd dienen te worden als bijzonder ernstig. Ingevolge de bijzondere ernst van de feiten, het gebruik van geweld, het totale misprijzen voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwelijke medeburgers, het gebrek aan schuldbesef bij betrokkene en het feit dat hij zich in staat van wettelijke herhaling bevond, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf sinds 1994 en zijn integratie, met name op het feit dat hij sinds 1994 in België zou verblijven, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische maatschappij, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat hij België als zijn land zou beschouwen, dat hij Nederlands zou spreken omdat hij hiervoor de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij al veel gewerkt zou hebben, dat hij nu uitkeringsgerechtigd volledig werkloos zou zijn, dat zijn werkbereidheid aangetoond zou zijn, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat hij zijn huur en nutsfacturen steeds zou betalen en dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals een overzicht van mijnloopbaan.be, enkele loonfiches, fiches inzake vakantiegeld, pensioenfiches, zijn huurovereenkomst, twee getuigenverklaringen, enkele nutsfacturen, enkele bewijzen van betaling huishuur en zijn aanslagbiljet van de belastingen voor het jaar 2020. Allereerst merken we dat op, niettegenstaande betrokkene bewijzen van tewerkstelling voorlegt vanaf 2006, dat zijn tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn asielprocedure. In de periode voor het indienen van zijn asielaanvraag beschikte betrokkene niet over enig verblijfsrecht en had hij geen officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt bovendien geen grond voor een verblijfsmachtiging aangezien zijn tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Betrokkene heeft bovendien nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur gehad in België. De verschillende opgelopen veroordelingen van betrokkene tonen een duidelijke onwil aan om zich aan te passen aan de België geldende wetten en regels. Het wordt door ons niet betwist dat betrokkene een lange periode van verblijf kent, met name sinds minstens 1995. Evenmin wordt door ons betwist dat de asielprocedure van betrokkene een behandelingstermijn van meer dan negen jaar kende, waardoor aldus aangenomen kan worden dat betrokkene in deze periode banden heeft ontwikkeld met België, doch er blijkt niet dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze kunnen opwegen tegen het

ernstige gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde. Betrokkene verbleef van 24.05.2001 tot 15.05.2005 in de gevangenis voor zeer ernstige inbreuken tegen de openbare orde en werd op 22.03.2011 opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig en reëel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Dit blijkt ook uit de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2020. Uit deze beslissing blijkt namelijk dat betrokkene doet uitschijnen dat hij onterecht veroordeeld werd, dat hij voor drie vrouwen werd vrijgesproken en dat de andere vrouw uit vrije wil kwam. Ook uit de beide vonnissen van de Hoven van Beroep te Brussel en Gent blijkt dat betrokkene ook toen steeds bleef ontkennen dat de seksuele contacten gedwongen waren. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij tot inkeer gekomen zou zijn of dat er duidelijke sprake zou zijn van een gedragswijziging of schuldinzicht die afbreuk vermag te doen aan het ernstig en reëel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Bovendien dienen we aan te stippen dat het in geval van betrokkene gaat om herhaaldelijke inbreuken en dus om een vastgestelde wettelijke staat van herhaling. Ten gevolge van de aard van de feiten die hij pleegde en het gegeven dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat er sprake zou zijn van enig schuldinzicht, blijft het risico reëel dat betrokkene opnieuw strafbare feiten zou plegen. De maatschappij dient tegen dit risico beschermd te worden. De loutere opmerking dat hij de gevolgen van zijn slechte keuzes heeft gedragen, verandert hier niets aan. We benadrukken nogmaals te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de bijzondere ernst van de door betrokkene gepleegde feiten, het gebruik van geweld, het totale misprijzen voor de fysieke en psychische integriteit van vrouwelijke medeburgers, het totale gebrek aan schuldbesef bij betrokkene en het feit dat hij zich in staat van wettelijke herhaling bevond, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan. Evenmin wordt betwist dat een terugkeer naar Egypte enige aanpassing zal vergen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door het Hof van Beroep te Brussel op 01.03.2007 kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsmachtiging. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou moeten vormen voor een verblijfsmachtiging. Bovendien dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze. Het feit dat iemand staatloos is, betekent namelijk niet dat deze persoon, ondanks het feit dat hij over geen nationaliteit beschikt, niet zou kunnen verblijven in een ander land (in deze Egypte). Hoewel betrokkene dus op 01.03.2007 door het Hof van Beroep te Brussel werd erkend als staatloze, blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2020 dat betrokkene de Egyptische nationaliteit bezit en dat zijn verzoek tot internationale bescherming diende beoordeeld te worden ten aanzien van Egypte (CGVS, dd. 22.01.2020). Dit blijkt ook uit het Egyptische paspoort dat betrokkene voorlegt in het kader van huidige aanvraag 9bis. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij op 29.06.2021 positief geïdentificeerd werd door de Egyptische ambassade als Egyptisch onderdaan en dat de ambassade akkoord is om een laissezpasser af te geven. Aldus blijkt dat betrokkene een onderdaan van Egypte is. Uit de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2020 blijkt dat ook zijn ouders over de Egyptische nationaliteit beschikten en dat zijn moeder pas recent in Egypte overleden zou zijn. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij het Arabisch opgeeft als moedertaal, niettegenstaande hij daarnaast ook Frans, Engels en Nederlands zou spreken. Ook zijn interviews in het kader van zijn asielaanvraag vinden plaats in het Arabisch. Verder merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Redelijkerwijze mag dan ook verondersteld worden dat betrokkene wel degelijk nog over sociale en culturele banden heeft met Egypte en dat het niet onredelijk is te veronderstellen dat hij nog familie en/of vrienden/kennissen heeft die hem tijdelijk zouden kunnen opvangen tot hij weer een eigen bestaan heeft opgebouwd. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zijn leven niet zou kunnen heropbouwen in het land waarvan hij de nationaliteit heeft, waar hij geboren is en waarvan hij de taal spreekt. De loutere bewering dat hij geen banden meer heeft met Egypte omdat hij er al 27 jaar niet teruggekeerd zou zijn, is ruim onvoldoende om afbreuk te doen aan voorafgaande vaststellingen. Zijn integratieparcours en zijn lange verblijf kunnen dan ook niet weerhouden worden. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 1998 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, zoals hierboven reeds opgemerkt beschikt betrokkene in de periode van 1994 tot 2012 niet over enig verblijfsrecht en dus ook niet over de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen grond voor machtiging tot verblijf aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 03.03.2021 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Huidige beslissing verhindert betrokkene niet om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 22.01.2021 dat : "U verklaart expliciet dat u niets vreest in Egypte en dat u wilt terugkeren. Het enige probleem dat u aanhaalt is dat de Egyptische autoriteiten u niet zouden willen erkennen als Egyptenaar." Volledigheidshalve merken we op dat dit laatste probleem opgelost is daar de Egyptische ambassade betrokkene op 29.06.2021 positief geïdentificeerd heeft als Egyptische onderdaan en bereid is een laissez-passer af te leveren.

Betrokkene beroept zich op de coronarestricties maar verduidelijkt niet waarom de corona-pandemie een grond voor een verblijfsmachtiging zou vormen. De corona-crisis treft de gehele wereld. Deze pandemie moet worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. De genomen veiligheidsmaatregelen binnen het kader van deze crisis zijn dan ook tijdelijke maatregelen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een grond voor een verblijfsmachtiging zou uitmaken.

Betrokkene beroept zich verder nog op artikel 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

“4.1.

Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van het artikel 9bis Vw een gunstregime inhoudt en dat de Staatssecretaris terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent de buitengewone omstandigheden en verklaart de aanvraag als ontvankelijk, doch wijst de aanvraag af als ongegrond.

De beslissing van ongegrondheid eindigt als volgt : "Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wij tot de conclusie

kwamen dat de werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van de betrokkene. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan. "

4.3.

Zoals blijkt uit de conclusie stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker, die sinds 1994 in België is, absoluut geen verblijf in België mag bekomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar verzoekers strafblad. Verzoeker werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel op 28/10/1998 (= 2 jaar met uitstel voor de periode van 5 jaar), het Hof van Beroep te Gent op 02/01/2001 (= 4 jaar gevangenisstraf) en de correctionele rechtbank te Dendermonde (= 6 maanden + 2 maanden).

4.4.

Verzoeker verwijst naar het artikel 8 EVRM en meent dat dit artikel in hoofde van de verzoeker is geschonden.

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft door de terminologie 'absoluut' te gebruiken in de bestreden beslissing op niet mis te verstane wijze aan dat de verzoeker nooit verblijf zal genieten.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in de bestreden beslissing aan dat de verzoeker omwille van de openbare orde en openbare veiligheid geen verblijf kan genieten.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat enige verbetering in het gedrag dat afbreuk zou doen aan het ernstig en reëel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Hiervoor verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de asielpcedure.

Echter dient waargenomen te worden dat dergelijke conclusie te verregaand is aangezien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enkel de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de al dan niet toekenning van een beschermingsstatus.

De beslissing van de Commissaris-generaal is niet wetenschappelijk onderbouwd om een uitspraak te doen over verzoekers positie en functioneren in onze maatschappij. Noch minder laat het toe om na te gaan of verzoeker nog een gevaarlijke ingesteldheid heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoeker nooit verhoord en heeft geen enkele acht geslagen op de positieve elementen die wel degelijk verbetering in gedrag aantonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er totaal aan voorbij dat de laatste veroordeling dateert van 02/01/2011 en verzoekers asielpcedure en regularisatieverzoek en de daarin aangehaalde positieve elementen zoals officiële tewerkstelling dateren van nadien.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker van 05/09/2012 tot en met 03/03/2021 in asielpcedure was en dus verblijfsgerechtigd was, erkent zij echter niet dat de verzoeker wel degelijk positief gedrag stelde tijdens deze integrale jarenlange periode van legaal verblijf. Verzoeker heeft geen strafbare gedragingen gesteld en heeft op officiële wijze gewerkt.

De motivering dat de verzoeker op absolute wijze geen verblijf kan toegekend worden staat dan ook in schril

contrast met het gegeven dat er wel verbetering in gedrag waarneembaar is en dit gedurende jarenlang legaal verblijf na verzoekers laatste veroordeling in 2011.

4.5.

Volledigheidshalve wenst verzoeker op te merken dat hij uiteraard beseft dat hij een zwaar strafblad heeft doch hij komt op heden omwille van de wettelijke tijdsvoorwaarde zijnde de proefperiode nog niet in aanmerking om het eerherstel effectief te bekomen.

De proefperiode verstrijkt pas op datum van 16/08/2022 hetgeen blijkt uit het schrijven van de Procureur des Konings dd. 27/06/2017.

(zie het stuk 6)

Een verzoek tot eerherstel is ingediend op 08/12/2021.

(zie het stuk 7)

Verzoeker wil op positieve wijze deel uitmaken van de maatschappij maar hij wordt enkel op negatieve wijze belicht door de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.6.

Verzoeker heeft naar aanleiding van de opsluiting ingevolge de bijlage 13septies aangegeven dat hij vrijwillig wou vertrekken maar zelfs dat was de verzoeker niet gegeven.

Enerzijds heeft de Egyptische ambassade tot op heden nooit meegewerkt waardoor de verzoeker zelfs niet vrijwillig kon vertrekken. Verzoeker heeft immers reeds aan de kaak gesteld dat hij niet als een Egyptenaar wordt behandeld door de Egyptische autoriteiten doch dit gegeven wordt straal genegeerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing van ongegrondheid wordt gesteld dat er een akkoord was van de Egyptische ambassade om een laissez-passer af te leveren, na positieve identificatie in juni 2021.

Echter blijkt uit het volledige administratieve dossier niet dat er een daadwerkelijk antwoord is gegeven niettegenstaande de herhaalde contactnames van de Dienst Vreemdelingenzaken die wel in het dossier te vinden zijn.

Anderzijds is de verzoeker om medische redenen vrijgesteld.

In deze omstandigheden is het merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken op absolute wijze stelt dat de verzoeker geen verblijf toegekend krijgt.

4.7.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die toeziet op de naleving van de letter en de geest van het gunstregime.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, ie., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

Op absolute wijze wordt gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken dat aan de verzoeker geen verblijf kan worden toegekend omwille van de openbare orde en de openbare veiligheid. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat er zelf niet enige verbetering niet kan worden vastgesteld terwijl de verzoeker na zijn laatste veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde dd.22/03/2011 geen strafbare feiten liet optekenen én in de periode van meer dan 8 jaren dat hij voorlopig verblijf had, positief gedrag stelde en officieel werkte.

Het is de verzoeker een raadsel wat het algemeen belang is dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagestreefd bij het nemen van de bestreden beslissing nu de verzoeker zelfs niet vrijwillig uit België kan vertrekken en veroordeeld is tot een illegaal bestaan in de rand van de maatschappij welke situatie de toetsing met de artikelen 8 en 13 EVRM niet doorstaat.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van verzoeker."

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringplicht en het redelijkheidsbeginsel citeert verzoeker de slotpassage uit de bestreden beslissing die betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM en waarin de gemachtigde concludeert dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag nog een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde en openbare veiligheid, hetgeen doorweegt op de belangen van de betrokkene. Bijgevolg kan aan verzoeker volgens de gemachtigde absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.

Volgens verzoeker, die aanstipt dat hij reeds in België is sedert 1994, is artikel 8 van het EVRM geschonden. Hij meent dat de conclusie dat "nooit" verblijf zal worden toegestaan een te verregaande conclusie is. Volgens verzoeker steunt de gemachtigde zich hiervoor op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) terwijl het CGVS enkel de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over de al dan niet toekenning van een beschermingsstatus. De beslissing van het CGVS is volgens verzoeker niet wetenschappelijk onderbouwd en laat niet toe om uitspraak te doen over zijn functioneren in de maatschappij, noch laat het toe in te schatten of hij nog een gevaarlijke ingesteldheid heeft. Verzoeker stelt nooit gehoord te zijn door de gemachtigde die geen acht heeft geslagen op de positieve elementen in zijn gedrag. Verzoeker vervolgt dat de laatste veroordeling dateert van 2 januari 2011, terwijl de procedure om internationale bescherming, de regularisatieprocedure en bv. zijn officiële tewerkstelling dateren van nadien. Tussen 5 september 2012 en 3 maart 2021 zat verzoeker in de procedure voor internationale bescherming en heeft hij gewerkt op officiële wijze zonder strafbare gedragingen te stellen. Verzoeker meent dan ook dat de stelling op absolute wijze dat hij geen verblijf kan krijgen in contrast staat met zijn verbeterd gedrag gedurende een jarenlang legaal verblijf. Verzoeker erkent verder dat hij een zwaar strafblad heeft maar wijst erop dat hij vanaf 16 augustus 2022 eerherstel kan verkrijgen. Hij meent enkel op negatieve wijze door de gemachtigd belicht te zijn. Verder vervolgt hij dat hij naar aanleiding van een bijlage 13septies vrijwillig wou vertrekken maar dat de Egyptische ambassade nooit heeft meegewerkt, ook niet aan een vrijwillig vertrek. Verzoeker gaat in op het motief dat er wel een akkoord was van de Egyptische ambassade om een laissez-passer af te geven na positieve identificatie in juni 2021. Volgens verzoeker blijkt niet uit het administratief dossier dat er daadwerkelijk antwoord is gegeven door de ambassade. Hoe dan ook werd verzoeker uit het gesloten

centrum vrijgelaten om medische redenen. Verzoeker komt opnieuw terug op de absolute wijze waarin wordt geformuleerd dat hij geen recht heeft op verblijf en acht die beslissing onredelijk. Hij meent dat zijn belang totaal genegeerd is en komt er opnieuw op terug dat zijn gedrag na de laatste veroordeling in 2011 wel verbeterd is nu hij officieel werkte. Tot slot stelt verzoeker dat het een raadsel is wat het algemeen belang is dat de gemachtigde nastreeft nu hij zelfs niet vrijwillig uit België zou kunnen vertrekken en zijn illegaal bestaan de toetsing met de artikelen 8 en 13 van het EVRM niet doorstaat.

Beoordeling

Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt: *“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”* De Raad moet vaststellen dat verzoeker geen betoog ontwikkelt in het licht van het recht op een effectief rechtsmiddel voor de Raad. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Verzoeker wijst op zijn privéleven. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

De kern van het betoog van verzoeker is dat hij struikelt over het woord "absoluut" in de laatste zin van de bestreden beslissing, over het feit dat de gemachtigde meent dat er geen sprake is van een afdoende verbetering in zijn persoonlijk gedrag en over het feit dat met zijn privébelangen absoluut geen rekening zou gehouden zijn. Verzoeker belicht dit vanuit het perspectief van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald de bescherming van het privéleven van verzoeker en enkele beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde het beschermingswaardig privéleven van verzoeker op zich heeft erkend in de bestreden beslissing. Hij heeft immers uitdrukkelijk erkend dat verzoeker al zeer lang in België verblijft, hier ook jaren heeft gewerkt en een langdurige procedure voor internationale bescherming heeft gehad. De gemachtigde meent zelfs uitdrukkelijk dat verzoeker in die periode wel banden heeft ontwikkeld met België, maar hij is van mening dat niet blijkt dat die banden van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstige gevaar dat hij vormt voor de openbare

orde. De gemachtigde gaat daarbij over tot een zeer uitgebreide, zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke belangenafweging.

Anders dan verzoeker leest de Raad in het woord “absoluut” in de laatste zin van de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde hiermee “nooit” bedoelt. De gemachtigde is wel sterk overtuigd dat het op het moment van de bestreden beslissing “absoluut” niet mogelijk is aan verzoeker de gunstmaatregel van de humanitaire regularisatie toe te staan en dit na een heel uitgebreide motivering aangaande de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft ontwikkeld en die op basis van het administratief dossier blijken.

Verzoeker stipt ook aan dat uit zijn gedrag wel degelijk enige verbetering blijkt en meent dat de gemachtigde het ernstig en reëel gevaar van verzoeker voor de openbare orde steunt op de beslissing van het CGVS. De Raad erkent dat het CGVS enkel de bevoegdheid heeft om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van een internationale beschermingsstatus, maar het blijkt dat het CGVS in de laatste beslissing van 22 januari 2020 zich ook heeft uitgesproken over de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4, § 1, c van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een ernstig misdrijf. Het CGVS was van oordeel dat verzoeker diende uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, waarbij hij in detail ingaat op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Zo werd verzoeker twee maal veroordeeld voor verkrachting, waaronder door het hof van beroep te Gent op 2 januari 2001 voor verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. Het hof van beroep achtte de ten laste gelegde feiten bewezen en oordeelde hieromtrent dat het verder geen betoog hoefde dat aan het bijzonder ernstig crimineel gedrag van verzoeker, waarbij hij in 't bijzonder niet het minste respect opbrengt voor de fysieke integriteit van zijn vrouwelijke medeburgers, paal en perk moest gesteld worden. Op 28 oktober 1998 werd verzoeker reeds in een gelijkaardige zaak door het hof van beroep van Brussel veroordeeld voor verkrachting van een meerderjarige, voorafgegaan door of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting. De Raad heeft die beoordeling bevestigd bij arrest nr. 248 792 van 25 februari 2021 waarin hij onder meer heeft gesteld dat *“de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast”* maar dat hij *“evenwel van oordeel [is] dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van de subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.”* Opvallend is eveneens dat het CGVS motiveert in de beslissing van 22 januari 2020 dat verzoeker tijdens het gehoor op 11 december 2019 in eerste instantie weigerde te praten over de veroordelingen, hij verder stelde dat hij voor drie andere vrouwen werd vrijgesproken en verklaarde dat een andere vrouw uit vrije wil kwam, waaruit het CGVS afleidde dat verzoeker geen schuldinzicht noch berouw toonde.

De gemachtigde wijst in de thans bestreden beslissing ook op deze veroordelingen en op de veroordeling op 22 maart 2011 tot een gevangenisstraf van acht maanden voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid. Het is mede op grond van deze veroordeling dat de gemachtigde heeft gesteld dat een verbetering in het gedrag van verzoeker niet kon worden vastgesteld.

Verzoeker is van oordeel dat aangezien zijn laatste veroordeling dateert van 2011 en de beslissing dateert van 9 december 2021 de gemachtigde ten onrechte meent dat hij nog steeds een gevaar is voor de openbare orde, aangezien ondertussen zijn gedrag is verbeterd, onder meer aangezien hij heeft gewerkt. De gemachtigde zou geen oog gehad hebben voor de positieve elementen.

De Raad meent dat verzoeker niet kan gevolgd worden dat de gemachtigde in casu geen oog zou gehad hebben voor de positieve elementen. Hij heeft enkel op zorgvuldige wijze alle aangereikte elementen in de belangenafweging betrokken, benadrukt dat de humanitaire regularisatie een gunstmaatregel is en vervolgens geconcludeerd dat verzoeker geen verblijf in België kan worden toegestaan.

De Raad kan in geen geval volgen dat de gemachtigde daarbij op een kennelijk onredelijke wijze zou te werk gegaan zijn of alleen oog zou gehad hebben voor de negatieve kanten van het verhaal. De gemachtigde heeft in de belangenafweging van verzoekers privéleven in België erkend dat verzoeker reeds bijzonder lang in België verblijft zijnde minstens sedert 1995, dat zijn procedure om internationale bescherming bijzonder lang heeft geduurd, dat hij op een bepaald ogenblik werd erkend als staatloze, dat hij aanhaalt Nederlands te spreken, al veel gewerkt heeft en een woning heeft gehuurd. Hij stipt aangaande die werkervaring evenwel aan dat verzoeker enkel een tewerkstelling werd toegestaan tijdens zijn procedure van internationale bescherming en dit opdat verzoeker in de mogelijkheid zou zijn om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. De gemachtigde stipt terecht aan dat verzoeker

nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België. Verder betwist de gemachtigde uitdrukkelijk niet dat de procedure om internationale bescherming van verzoeker zeer lang heeft geduurd en gaat hij er ook van uit dat verzoeker in die periode wel banden heeft ontwikkeld met België, maar hij meent dat niet blijkt dat die van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat ze kunnen opwegen tegen het ernstige gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. De Raad acht deze belangenafweging niet kennelijk onredelijk. Ook al dateren de veroordelingen van verzoeker voor verkrachting voorafgegaan door foltering of opsluiting reeds van 1998 en 2001, werd verzoeker na een interval van 10 jaar in 2011 opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf voor slagen en verwondingen. Reeds in het arrest van 25 februari 2021, nr. 248 792 wees de Raad erop dat zelfs indien moet aangenomen worden dat de zwaarste veroordelingen dateren van 1998 en 2001, verzoeker zijn straffen heeft ondergaan en hij naar eigen zeggen een veranderd man is, dit niets afdoet aan de ernst van de misdrijven waarvoor hij in 1998 en 2001 veroordeeld werd. De Raad herhaalt dit standpunt en is van oordeel dat zeker in het licht van een gunstmaatregel die de humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is, geenszins kan aangenomen worden dat de gemachtigde kennelijk onredelijk is in zijn oordeel het algemeen belang te willen beschermen tegen verzoeker.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad de bijlage 13septies van 27 mei 2021 niet heeft aangevochten, maar hij werd hoe dan ook om medische redenen vrijgesteld. Thans haalt verzoeker geen medische redenen meer aan waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Egypte. Waar verzoeker verder stelt dat de Egyptische ambassade nooit heeft meegewerkt in het licht van een vrijwillig vertrek aangezien hij door hen niet wordt behandeld als een Egyptenaar en dit gegeven straal genegeerd zou worden door de gemachtigde, kan de Raad niet volgen. Vooreerst merkt de gemachtigde op dat verzoeker inderdaad door het hof van beroep te Brussel op 1 maart 2007 als staatloze werd erkend. Echter thans blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift zichzelf voorstelt als een persoon "met de nationaliteit Egypte". Dit blijkt ook uit het Egyptisch paspoort dat verzoeker heeft voorgelegd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en uit het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de Egyptische ambassade verzoeker op 29 juni 2021 toch positief geïdentificeerd heeft als Egyptisch onderdaan zoals terecht aangestipt door de gemachtigde. Er blijkt eveneens uit het arrest nr. 248 792 van 25 februari 2021 dat de Raad het CGVS gevolgd is in de vaststelling dat verzoeker de Belgische autoriteiten jarenlang heeft misleid met betrekking tot zijn werkelijke nationaliteit. De Raad stelde vast dat verzoeker "*tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud, [...], immers toe[gaf] dat hij net als zijn ouders en tot op heden de Egyptische nationaliteit bezit, dat de kopieën van de paspoorten die in het bezit zijn gekomen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem inderdaad toebehoren en dat het paspoorten betreft die aan Egyptische staatsburgers worden uitgereikt (administratief dossier, stuk 5, p. 2-4 en p. 11 en stuk 4, p. 2-4).*" [...] "*In zoverre verzoeker erop wijst dat hij op 1 maart 2007 door het Hof van Beroep te Brussel als staatloze werd erkend, benadrukt de Raad dat deze uitspraak enkel tot stand is gekomen omdat verzoeker bewust informatie met betrekking tot zijn nationaliteit heeft achtergehouden. Verzoeker erkende tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers dat hij zijn Egyptisch paspoort nooit heeft voorgelegd in de procedure tot erkenning als staatloze.*" Tegelijk merkt de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht op dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een erkenning als staatloze. In deze omstandigheden is het aldus in geen geval merkwaardig, zoals verzoeker stelt, of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde omwille van het feit dat het jaren heeft geduurd alvorens de Egyptische ambassade verzoeker als een Egyptenaar beschouwt, niet is overgegaan tot een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen. In geen geval kan de Raad volgen dat de gemachtigde in casu op onredelijke wijze gebruik heeft gemaakt van zijn beleidsvrijheid.

Een schending van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES